

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/75/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115219515
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8115219515.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členiek senátu JUDr. Antónii Kandravej a JUDr. Elišky Wagshalovej v právnej veci žalobkyne: E. M., nar. XX.X.XXXX, bytom B., R. X, H., zastúpená: JUDr. Dušanom Remetom, advokátom so sídlom v Prešove, Masarykova 2 proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Špitálska 4,6,8, o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 03. 02. 2016, č. k. 11C/315/2015-68 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanej nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a vyslovil, že účastníci nemajú nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil zistením, že žalobkyňa ako ťažko zdravotne postihnutá osoba je umiestnená v domove sociálnych služieb s celoročným pobytom. Už v minulosti poberala peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia (od 01. 08. 1999) v súlade so zákonom č. 195/1998 Z. z.. Po prijatí zákona o peňažných príspevkoch a zrušení zákona č. 195/1998 Z. z., na základe zákona č. 447/2008 Z. z. vydal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „úrad“) dňa 21. 01. 2009 rozhodnutie, ktorým žalobkyňi odňal a zastavil vyplácanie peňažného príspevku od 01. 01. 2009. Voči rozhodnutiu sa žalobkyňa odvolala a Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava (ďalej len „ústredie“) rozhodnutím zo dňa 06. 04. 2009 odvolanie žalobkyne zamietol a napadnuté rozhodnutie úradu potvrdil. V dôsledku protestu prokurátora ústredie rozhodnutie zo dňa 06. 04. 2009 svojim rozhodnutím zo dňa 13. 04. 2012 zrušilo. Nasledovalo nové rozhodnutie ústredia zo dňa 16. 04. 2012, ktorým bolo zrušené rozhodnutie úradu zo dňa 21. 01. 2009 s totožným odôvodnením ako v rozhodnutí ústredia zo dňa 13. 04. 2012. Ďalším rozhodnutím úradu zo dňa 29. 06. 2012 úrad určil žalobkyňi peňažný príspevok mesačne vo výške 9,28 % zo sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu s účinnosťou od 01. 05. 2012. V odôvodnení poukázal na ust. § 38 ods. 8 a 17 a § 41 ods. 12 zákona č. 447/2008 Z. z. s konštatovaním, že nakoľko účastník si neuplatnil svoj nárok podaním návrhu na podanie protestu prokurátorovi v lehote stanovenej zákonom, správny orgán určil výšku peňažného príspevku od 01. 05. 2012. O odvolaní žalobkyne, v ktorom nesúhlasila s priznaním príspevku až od 01. 05. 2012, ale žiadala ho určiť spätne, rozhodlo ústredie rozhodnutím zo dňa 11. 09. 2012 tak, že odvolanie zamietlo a napadnuté rozhodnutie úradu potvrdilo. V rozhodnutí sa uvádza aj pôvodné rozhodnutie o príspevku žalobkyne, ktoré vydal Okresný úrad H. rozhodnutím zo dňa 02. 03. 2000, pričom predchádzajúci príspevok bol žalobkyňi priznaný podľa zákona č. 195/1998 Z. z. od 01. 08. 1999 a naposledy bol upravený na sumu 500 Sk mesačne.

3. V súvislosti s odvolaním žalobkyne o spätné priznanie príspevku ústredie citujúc ust. § 45 ods. 10 zákona č. 447/2008 Z. z. uviedlo, že trojročná lehota ustanovená zákonom je prekluzívna a je zachovaná u tých fyzických osôb, ktoré podali podnet na vydanie protestu prokurátora najneskôr do 01. 01. 2012 vzhľadom na odňatie príspevku od 01. 01. 2009. Zo spisového materiálu pritom vyplynulo, že žalobkyňa podala podnet na Okresnú prokuratúru H. dňa 08. 02. 2012 a svoj nárok si neuplatnila v lehote stanovenej zákonom. V poučení o opravnom prostriedku pri tomto rozhodnutí sa uvádza, že právoplatné rozhodnutie je preskúmateľné súdom.

4. S poukazom na ust. § § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. d), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, § 19 ods. 1, 3, § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a podľa ust. § 38 ods. 1 písm. b) bod 1, § 43 ods. 1, 2, § 45 ods. 3, 9, § 54, § 66 ods. 1, 2 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia fyzickej osobe s ťažkým zdravotným postihnutím, súd uzavrel, že zákonným predpokladom pre priznanie nároku na náhradu škody voči štátu v zmysle citovanej právnej úpravy je buď nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup. Nakoľko v prvom prípade musí byť splnená aj ďalšia zákonná podmienka vo forme zrušenia alebo zmeny príslušného rozhodnutia pre nezákonnosť, je potrebné ustáliť, o ktorý z vymenovaných zákonných predpokladov v danom prípade ide. Žalobkyňa v žalobe poukázala na nezákonnosť rozhodnutia, s čím sa stotožňuje aj súd, avšak za relevantné rozhodnutie, ktoré spôsobilo jej škodu, súd nepovažuje rozhodnutie, ktoré označila žalobkyňa (rozhodnutie úradu z 21. 01. 2009 a ústredia z 06. 04. 2009), ale rozhodnutie úradu z 29. 06. 2012 potvrdené rozhodnutím ústredia zo dňa 11. 09. 2012. Súd k tomuto záveru dospel na základe skutočností, že žalobkyňa v dôsledku zákona č. 447/2008 Z. z. účinného od 01. 01. 2009 muselo byť vydané nové rozhodnutie o peňažnom príspevku, nakoľko novou právnou úpravou sa menila jeho výška - určila sa percentuálne zo sumy životného minima na rozdiel od predchádzajúcej úpravy, ktorou bol peňažný príspevok určený konkrétnou sumou. Táto povinnosť správneho orgánu vyplýva aj z ust. § 66 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z. Zákonom č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci bola v súlade s ust. § 64 ods. 4 určená výška kompenzačného príspevku vo výške 500 Sk. Tento zákon však bol zrušený od 01. 01. 2009 a s poukazom na ust. § 66 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z. dovtedajšie peňažné príspevky na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia sa považujú za kompenzačné príspevky v zmysle nového zákona (447/2008 Z. z.); zároveň bolo potrebné vydať príslušným správnym orgánom nové rozhodnutie o jeho výplate (vzhľadom na stanovenie inej výšky zákonom), čo je deklarované aj v § 66 ods. 2 zákona č. 447/2008 Z. z., ale vyplýva to aj z ust. § 43 ods. 1 citovaného zákona, podľa ktorého, aj nárok na výplatu peňažného kompenzačného príspevku vzniká právoplatným rozhodnutím príslušného orgánu.

5. Správny orgán po prijatí zákona č. 447/2008 Z. z., teda rozhodoval pri osobách, ktoré už poberali peňažný príspevok predovšetkým o jeho výške s uvedením dátumu, od ktorého v tejto novej výške sa peňažný príspevok bude vyplácať. Nie je však vylúčené ani rozhodnutie o odňatí príspevku s poukazom na ust. § 45 ods. 3 a § 65 ods. 5 zákona č. 447/2008 Z. z.. Rozhodnutiami, o ktoré žalobkyňa opiera svoj nárok, správny orgán nesprávne rozhodol o odňatí peňažného príspevku žalobkyňa, v konečnom dôsledku tieto nesprávne rozhodnutia boli ako nezákonné zrušené. Preto správny orgán musel vydať nové rozhodnutie, ktorým určil výšku nového peňažného príspevku už v súlade s novým zákonom (§ 66 ods. 2 citovaného zákona), ale vyplácanie určil až od 01. 05. 2012. Teda neurčil ho spätné od dátumu účinnosti nového zákona. Práve v dôsledku tejto skutočnosti vznikol predmetný spor, lebo žalobkyňa naposledy dostávala peňažný kompenzačný príspevok do 31. 12. 2008 podľa pôvodnej právnej úpravy vo výške 500 Sk mesačne a od 01. 01. 2009 došlo novým zákonom k zmene výpočtu peňažného príspevku, preto bolo potrebné vydanie nového rozhodnutia úradu. Nárok na náhradu škody preto nie je možné odvíjať od rozhodnutí z roku 2009 o odňatí príspevku, ale od rozhodnutí o určení výšky nového peňažného príspevku s určením dátumu jej priznania. Správny orgán mal totiž možnosť priznať príspevok aj spätné, čo však neučinil a vo svojom rozhodnutí svoj záver aj zdôvodnil. Súd však v tomto konaní nie je oprávnený vyjadrovať sa k správnosti tohto rozhodnutia. Spätné nepriznanie peňažného príspevku bolo aj predmetom odvolacieho konania ústredia, pričom relevantné rozhodnutie úradu nebolo zrušené či zmenené, a preto nie je splnený zákonný predpoklad priznania nároku žalobkyňa s poukazom na ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalobkyňa mala možnosť podať žalobu na súde o preskúmanie zákonnosti citovaného rozhodnutia, o čom bola poučená a keďže tak neurobila, sama sa zbavila možnosti domôcť sa nápravy, zvlášť, aj keď si bola vedomá úspechu p. P., ktorý mal obdobný prípad, pričom k žalobe pripojila aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, ktorým podobné rozhodnutie o peňažnom príspevku vo vzťahu k p. P. bolo zrušené.

6. V danom prípade nie je daná zodpovednosť z dôvodu nesprávneho úradného postupu správneho orgánu. Úkony tzv. úradného postupu sami o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú, a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa to v jeho obsahu neodrazí. Hoci nesprávny úradný postup môže súvisieť aj s rozhodovacou činnosťou, ale úkony úradného postupu sami o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú. Jedná sa napríklad o nevydanie rozhodnutia, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu či iné vady v spôsobe vedenia konania. Za nesprávny úradný postup nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojim rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku toho, je ním vydané rozhodnutie nesprávne. Z týchto dôvodov súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O trovách konania rozhodol postupom podľa § 150 ods. 1 O. s. p.. Súd zohľadnil okolnosti tohto prípadu, ako aj sociálny rozmer vzhľadom na žalobkyňu, ktorá je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím a výnimočnosť okolností prípadu, ktoré spočívajú v tom, že celý spor bol vyvolaný nesprávnym rozhodnutím správneho orgánu o odňatí kompenzačného príspevku.

8. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa namietajúc, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa sa nestotožňuje so závermi súdu, má za to, že príčinou vzniku škody na jej strane bolo prvotné rozhodnutie úradu zo dňa 21. 01. 2009, ktorým jej bol príslušný peňažný príspevok odňatý a jeho ďalšie vyplácanie zastavané. Rozhodnutie úradu zo dňa 29. 06. 2012 je potrebné vnímať ako súvisiace rozhodnutie, ktorým došlo k ustáleniu výšky škody na strane žalobkyne. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nezákonným rozhodnutím úradu zo dňa 21. 01. 2009 je zrejma a zakladá na strane žalobkyne právny nárok na náhradu vzniknutej škody. Osobitne žalobkyňa namieťa právny názor súdu prvej inštancie o tom, že v prejednávanej veci nie je daná zodpovednosť žalovanej titulom nesprávneho úradného postupu správneho orgánu. Žalobkyňa má za to, že za nesprávny úradný postup možno bez pochyb považovať aj postup bezprostredne smerujúci k vydaniu rozhodnutia správneho orgánu, resp. vo všeobecnosti každý postup súvisiaci s rozhodovacou činnosťou správneho orgánu. Žalobkyňa sa nestotožňuje s právnym názorom súdu o tom, že ak nesprávny úradný postup vyústi do vydania nezákonného rozhodnutia, toto de facto subsumuje nesprávny úradný postup, na ktorý sa v prípadnom súdnom konaní o náhradu škody voči štátu nemožno s úspechom odvolať. Právny názor súdu je podľa žalobkyne neudržateľný a nevyplýva z príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Ďalej uviedla, že samotný nesprávny úradný postup správneho orgánu - Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny H. vidí v tom, že správny orgán nepostupoval pri vydaní v poradí druhého rozhodnutia z 29. 06. 2012 z úradnej povinnosti (ex officio). Správny orgán rozhodol až na podnet a po uplynutí dvoch mesiacov od zrušenia rozhodnutia zo dňa 21. 01. 2009. Správny orgán navyše pri vydaní rozhodnutia zo dňa 29. 06. 2012 postupoval nezákonne, nakoľko rozhodol o priznaní a vyplatení príslušného peňažného príspevku žalobkyňi od 01. 05. 2012 a nezohľadnil ani právny názor Krajského súdu v Prešove v rozhodnutí č. k. 5S/8/2012-46 zo dňa 17. 04. 2013 v obdobnej veci týkajúcej sa p. P.. Žalobkyňa navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu.

9. Žalovaná k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v ust. § 379 - § 381 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bez nariadenia pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo zverené na úradnej tabuli súdu. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

11. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku. V súvislosti s odvolacími námietkami žalobkyne, odvolací súd dodáva:

12. Odvolateľka tvrdí, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis

alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záveroch vyvodil nesprávne právne závery.

13. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval, pričom zo skutkového stavu vyvodil správne právne závery. Odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na vecne správne právne závery súdu prvej inštancie, na ktoré v celom rozsahu odkazuje. Len pre zdôraznenie v súvislosti s odvolacími námietkami dodáva.

14. Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, žalobkyni bol vyplácaný peňažný kompenzačný príspevok do 31. 12. 2008 podľa pôvodnej právnej úpravy vo výške 500 Sk mesačne. Správny orgán - Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny H. rozhodnutím zo dňa 21. 01. 2009 rozhodol o odňatí peňažného príspevku žalobkyni od 01. 01. 2009 (č. l. 6 spisu), ktoré rozhodnutie bolo ako nezákonné rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ústredie, Bratislava zo dňa 16. 04. 2012 (č. l. 11 spisu) zrušené. Preto správny orgán - Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny H. musel vydať dňa 29. 06. 2012 nové rozhodnutie (č. l. 16 spisu), ktorým určil výšku nového peňažného príspevku v súlade so zákonom č. 447/2008 Z. z.. Citovaným zákonom účinným od 01. 01. 2009 došlo k zmene výpočtu peňažného príspevku (9,28 % sumy životného minima), a preto bolo potrebné vydanie nového rozhodnutia úradu. Správne preto uzavrel súd prvej inštancie, že nárok na náhradu škody nie je možné odvíjať od rozhodnutia z roku 2009 o odňatí príspevku, ale od rozhodnutí o určení výšky nového peňažného príspevku s určením dátumu jeho priznania. Správny orgán mal žalobkyni priznať príspevok späť (od 01. 01. 2009), čo však neučili a vo svojom rozhodnutí svoj záver aj zdôvodnil. Napokon spätné nepriznanie peňažného príspevku bolo aj predmetom odvolacieho konania, pričom Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, ústredie, Bratislava rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny H. zo dňa 29. 06. 2012 potvrdil (č. l. 18 - 23 spisu).

15. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že rozhodnutím zo dňa 21. 01. 2009 (o ktoré žalobkyňa opiera nárok), správny orgán nesprávne rozhodol o odňatí peňažného príspevku žalobkyni, pričom uvedené rozhodnutie bolo ako nezákonné zrušené. Preto správny orgán vydal nové rozhodnutie 29. 06. 2012, ktorým určil výšku peňažného príspevku v súlade s ust. § 66 ods. 1, 2 zákona č. 447/2008 Z. z., ale vyplácanie nesprávne určil až od 01. 05. 2012 a nie od účinnosti zákona č. 447/2008 Z. z., t. j. 01. 01. 2009. Práve v dôsledku uvedeného vznikol tento spor. Rozhodnutie správneho orgánu (č. l. 16 spisu) zo dňa 29. 06. 2012 bolo v dôsledku podaného odvolania žalobkyňou (č. l. 17 spisu) potvrdené (č. l. 18 - 23 spisu), pričom potvrdzujúce rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ústredie, Bratislava zo dňa 11. 09. 2012 obsahovalo poučenie, cit.: „Podľa § 54 zákona č. 447/2008 Z. z. je právoplatné rozhodnutie vo veciach kompenzácie preskúmateľné súdom“ (č. l. 18 - 23 spisu). Žalobkyňa preto mala možnosť podať žalobu na súde o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny SR Bratislava zo dňa 11. 09. 2012 (č. l. 18 - 23 spisu), o čom bola aj poučená. Keďže takto neučinila sama sa zbavila možnosti domôcť sa nápravy, navyiac ak si bola vedomá úspechu p. P. v obdobnej veci (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/8/2012-46 zo dňa 17. 04. 2013 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžso/40/2013). Tým nie je splnená prvá zo základných podmienok pre uplatnenie nároku na náhradu škody, ktorou je nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, a to v zmysle ust. § 5 a § 6 ods. 1, § 9 zákona č. 514/2003 Z. z.

16. V dôsledku absencie vyššie uvedeného základného zákonného predpokladu pre uplatnenie predmetného nároku na náhradu škody, správne postupoval súd prvej inštancie, ak žalobu ako nedôvodnú zamietol.

17. Odvolací súd nesúhlasí s odvolacími námietkami žalobkyne, že každý postup súvisiaci s rozhodovacou činnosťou správneho orgánu bezprostredne smerujúci k vydaniu rozhodnutia možno považovať za úradný postup pre účely § 9 zákona č. 514/2003 Z. z.. V danom prípade by potom ust. § 5 citovaného zákona ohľadne nezákonného rozhodnutia vydaného správnym orgánom muselo byť obsolentné, keďže každej rozhodovacej činnosti v oblasti verejnej správy predchádza určitý presne stanovený postup a pravidlá, ktoré sú stanovené či už Správnym poriadkom alebo osobitným právnym predpisom. Preto posúdenie otázky, či určité konanie orgánu verejnej moci možno považovať za nesprávny úradný postup alebo nie, je zámerne ponechané na zváženie súdu, ktorý o nároku na náhradu škody rozhoduje. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že za nesprávny úradný postup nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania a že v dôsledku toho je ním

vydané rozhodnutie nesprávne (porov. rozsudok NS SR zo dňa 27. 01. 2011 sp. zn. 3Cdo/71/2009; „pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote, alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR)“.

18. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že k nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti s následným odkazom na oneskorené vydanie rozhodnutia alebo jeho nevydanie, pričom súdna prax nesprávny úradný postup v rámci rozhodovacej činnosti správneho orgánu poníma a vykladá inak ako to tvrdí žalobkyňa.

19. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vrátane správneho výroku o trovách konania postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Vecná správnosť v prejednávanej veci predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem a správne zistený skutkový stav veci.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešná žalovaná si trovy odvolacieho konania neuplatnila a neúspešná žalobkyňa nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).